

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 27. april 2017 — Onix Asigurări SA mod Istituto per la Vigilanza Sulle Assicurazioni (IVASS) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato — Italien)

(Sag C-559/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — direktiv 73/239/EØF — direktiv 92/49/EØF — princippet om en enkelt tilladelse — princippet om hjemlandstilsyn — artikel 40, stk. 6 — begrebet »lovovertrædelse« — aktionærernes omdømme — forbud for et forsikringselskab med hjemsted i en medlemsstat mod at indgå nye kontrakter på en anden medlemsstats område)

(2017/C 202/05)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Onix Asigurări SA

Sagsøgt: Istituto per la Vigilanza Sulle Assicurazioni (IVASS)

Konklusion

Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv) og særligt direktivets artikel 40, stk. 6, skal fortolkes således, at de er til hinder for, at en medlemsstats tilsynsmyndighed i nødstilfælde, over for et selskab, der driver direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring på dette område i henhold til ordningen om fri udveksling af tjenesteydelser, for at beskytte interesserne hos forsikringstagerne og andre personer, der kan være begunstigede af de udstedte forsikringsgarantier, træffer foranstaltninger såsom et forbud mod indgåelse af nye aftaler på denne medlemsstats område, såfremt denne myndighed efter en skønmæssig vurdering fastslår, at en subjektiv betingelse for at opnå tilladelse til udøvelse af forsikringsvirksomhed, navnlig kravet om omdømme, ikke eller ikke længere er opfyldt. Derimod er direktivet ikke til hinder for, at denne medlemsstat ved udøvelsen af de eksklusive prærogativer, denne i nødstilfælde har til at fastslå, om visse mangler eller usikkerheder vedrørende det pågældende forsikringselskabs lederes hæderlighed udgør en reel og umiddelbar fare for, at der sker lovovertrædelser til skade for interesserne hos forsikringstagerne og de personer, der er begunstigede af de udstedte forsikringsgarantier, og, hvis dette er tilfældet, straks at træffe egnede forholdsregler såsom i givet fald et forbud mod at indgå nye forsikringsaftaler på medlemsstatens område.

⁽¹⁾ EUT C 38 af 1.2.2016.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 27. april 2017 — A-Rosa Flussschiff GmbH mod Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d'allocations familiales d'Alsace (Urssaf), som er indtrådt i de rettigheder, der tilkommer Urssaf du Bas-Rhin og Sozialversicherungsanstalt des Kantons Graubünden (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour de cassation — Frankrig)

(Sag C-620/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — vandrende arbejdstagere — social sikring — lovgivning, der finder anvendelse — forordning (EØF) nr. 1408/71 — artikel 14, stk. 2, litra a) — forordning (EØF) nr. 574/72 — artikel 12a, stk. 1a — aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund — sejlende personel — arbejdstagere, der er udstationeret i en anden medlemsstat — schweizisk filial — E 101-attest — beviskraft)

(2017/C 202/06)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour de cassation

Parter i hovedsagen

Sagsøger: A-Rosa Flussschiff GmbH

Sagsøgte: Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d'allocations familiales d'Alsace (Urssaf), som er indtrådt i de rettigheder, der tilkommer Urssaf du Bas-Rhin og Sozialversicherungsanstalt des Kantons Graubünden

Konklusion

Artikel 12a, stk. 1a, i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 647/2005 af 13. april 2005, skal fortolkes således, at en E 101-attest, som i medfør af artikel 14, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1408/71, som ændret og ajourført ved forordning nr. 118/97, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 647/2005 af 13. april 2005, er udstedt af den institution, der er udpeget af en medlemsstats kompetente myndighed, er bindende for såvel socialsikringsinstitutionerne i den medlemsstat, hvor arbejdet udføres, som denne medlemsstats domstole, selv hvis disse har fastslået, at betingelserne for den pågældende arbejdstagers virksomhed åbenbart ikke er omfattet af det materielle anvendelsesområde for nævnte bestemmelse i forordning nr. 1408/71.

⁽¹⁾ EUT C 48 af 8.2.2016.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 27. april 2017 — straffesag mod Noria Distribution SARL (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal de grande instance de Perpignan — Frankrig)

(Sag C-672/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — direktiv 2002/46/EF — indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om kosttilskud — vitaminer og mineraler, der kan anvendes ved fremstilling af kosttilskud — maksimal mængde — medlemsstaternes kompetence — national lovgivning, der fastsætter disse mængder — gensidig anerkendelse — foreligger ikke — procedurer, der skal følges, og kriterier, der skal tages i betragtning ved fastsættelsen af nævnte mængder)

(2017/C 202/07)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal de grande instance de Perpignan

Part i hovedsagen

Noria Distribution SARL

Procesdeltagere: Procureur de la République og Union fédérale des consommateurs des P.O (Que choisir)

Konklusion

1) Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/46/EF af 10. juni 2002 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om kosttilskud og bestemmelserne i EUF-traktaten om varenes frie bevægelighed skal fortolkes således, at de er til hinder for en lovgivning i en medlemsstat som den i hovedsagen omhandlede, som ikke fastsætter en procedure for markedsføring i denne medlemsstat af kosttilskud, hvis næringsindhold overskrider den i denne lovgivning fastsatte maksimale daglige dosis, og som er lovligt fremstillet eller solgt i en anden medlemsstat.